

Ив. Кириловъ.

Богородична пита

Всѣки празникъ носи радостъ въ село. Че селянинътъ знае: следъ шесть дена работа — седмиятъ е обещалъ на Бога. Ала Бѣдни вечеръ е като Великденъ. Тази вечеръ се Богородична пита приготвя. И по нея плодородие се познава.

Още въ тъмни зори Хаджи Иваница е наклала огъня на огнището; съ най-ситно сито отъ най ситно брашно отсѣва да замѣси Богородичната пита. Че колкото е чиста и бѣла питата — толкова нивята тая година ще бждатъ чисти отъ плевель, а житното зърно ще е по-едно; и колкото по-добре се изпече — толкова зърното ще е по-зрѣло.

Цѣлъ день шетба и тичане докато дойде часъ за вечеря. Тогасъ се събира домочадието край огнището. И като на молитва очакватъ стареца Хаджи Иванъ да влѣзне.

А Хаджията, наметнатъ съ кожухъ и взелъ запалена възкресенска свѣщъ, не оставя кжтъ въ двора, дето да не надникне и съ измирко да не прекади. Тѣй е запомнилъ отъ баща и дѣдо: на Бѣдни вечеръ курника съ измирко да се прекади,